

ביצמרת

כך זה התחיל חברי להקת הביטניקס מתחילים את הערב בצורה נורמאלית, להנאתם של באי מועדון הצמרת בתל-אביב. נוסף ניתם כללה ג'אז, קצב ומנגינות ריקודים שהסעירה והלהיבה את באי המועדון.

אחד כך... הקהל הרגיל הלך הביתה באחת או שתיים אחרי חצות. רק המשור געים לדבר נשאר. וכמוכן: הצלם שהוזמן לכסות את המאורע.

כך זה נמשך אם הם יכולים — גם היא יכולה. היא: נערה תל-אביבית עליזה, שלא איבדה לרגע את עשתונותיה. אלא פשוט ראתה בכל העניין של התפשטות פומבית במועדון, ספורט משעשע ועליו שכדאי לנצל.

„אם לנון ויזקו מצטלמים, ערומים גם אנחנו יכולים!“ אמרו ה„ביטניקים“ - והתכשמו

המגיפה הסקנדינאבית מתפשטת. אולי מפני שבהשוואה לאקלים השרר עתה בכסנדינביה — החורף הישראלי הוא כמש חמסין. או אולי מפני שבערה בהם אש הקינאה. חברי להקת הביטניקס, שהגיעו ארצה לפני כחודש ימים מדניה, ראו את עסיפת התקליט המפורסמת של ג'ון לנון וחברתו יוקו, שפורסמה בגליץן האחרון של העולם הזה. הם לא הבינו אה הכתוב — אבל האתגר היה ברור להם לגמרי. הם רק חיכו להזדמנות הנאותה. היא באה באחד מלילות הטבוע האחרון, בשעות הקטנות של הלילה. קהל המועדון, בו הם מופיעים בקביעות, הצטמצם למספר מעריצים קבועים. בעיקר: מעריצות. כי מאז בואם ארצה, מוקפים הביטניקס נערות ישראליות במצב של חצי-עילפון. הם משתגז עזת מהמכונית שלהם, המצוידת כמו בית על גלגלים, ולא חסר בה אפילו מכשיר טלביזיה.

סיגנון חדש? **אם כן** — באותן השעות הקטנות באה גם שעת הכושר שלהם. הם הומינו מראש צלם שינציח את המעמד, ויספק את התמונות שבעוד ימים אחדים יתפרסמו בעיתוני הקצב של אירופה. רק דבר אחד לא היה מחוכנן: הצטרפותה של אחת המעריצות לכל המישחק. או שמה אין זה מישחק — אלא סיגנון חדש? כמו שנאמר פעם: הלבוש הוא ה' אדם, והאדם הוא הסיגנון, והסיגנון הוא מופשט...

חובבי הג'ז שרקדו בתחילת הערב, כשהכל היה סולידי. לא ידעו מה הפסידו כשהלכו.